

лейкемія :

Віра, Надія, Чудеса

Як не одна вам знана особа, я могла б бути вам приятелькою, співробітницею, членом вашої родини. Я народилась в околиці Торонта, одружилась із своєю першою любов'ю із шкільної лавки. Наше подружжя було поблагословлене двома прекрасними, здоровими дітьми: першим народився хлопчик - Майкл, а опісля сестричка для Майкла - Саманта, яка доповнила нашу родину. Коротко кажучи, мені видавалося, що краще не могло вже бути. Наша сім'я, - як кожна інша, що пережила і добро, і зло. Обое ми - мій чоловік і я - були виховані як добрі католики й так виховуємо і своїх дітей. У вечірніх молитвах, я завжди пам'ятала подякувати Богу за Його незчисленні благословення.

У жовтні 1994 року, потрясла нас болюча новина: у нашого восьмилітнього сина Майкла виявилася лейкемія (або білокрів'я). Наше дотогочасне щасливе життя попало в розлад. Ми були перелякані й розгублені, надіючись, що це тільки кошмарний сон, з якого ми швидко пробудимось. Як могло таке статись нам? Адже наш синок був завжди таким здоровим!

Виявилось, одначе, що це не був сон, а радше страхіття, яке переживає багато батьків, і нас лякало невідоме прийдешнє. Підсвідомо ми зрозуміли, що це буде велике випробування нашої родини, а зокрема нашої віри.

Спершу нас лякало те невідоме, але, як ми швидко зрозуміли, в деталях лікування хвороби рака є мало polegші, то ж зрозуміло, що всі наші побоювання зросли, бо ж тут ішлося про життя восьмилітнього хлопчини. Страшною правдою було те, що Майкл мусив пройти три роки хімічної терапії. Перші шість місяців він бував напереміну - то в лікарні, то знову вдома. Хімотерапію він приймав щоденно, а радіацію, на протязі трьох тижнів, прямо до голови. Ці шість місяців інтенсивної хімотерапії були невиносимі для Майкла, що нам батькам, було невимовно боляче спостерігати. Він майже весь час почував себе хворим. Тужив за школою, а брак приятелів ускладнював ситуацію. Увесь цей заколот був дуже трудним для мого чоловіка й для мене, але ми були свідомі, що нашому синкові куди трудніше. Все це видавалося нам таким несправедливим. Майкл втратив цілий рік третьої класи. Ми молились щоденно й наша сильна віра допомогла нам перенести ці перші жахливі шість місяців інтенсивного лікування.

Наступну фазу лікування звуть фазою підтримки. Ця стадія була легшою для Майкла. На протязі наступних двох і пів року, він приймав хімотерапію уже лишень щодва тижні. Майкл міг частинно повернутись до школи, поки не набрав більше сили. Він радів, що побачить шкільних приятелів, але переживав також - яка буде їхня реакція, коли побачать його безволосим, бо ж втрата волосся, це звичний наслідок хімотерапії. Ми вирішили, що перший день повороту до школи буде "Днем у Шапці". Прийшли ми до школи, а коли Майкл відважився заглянути до класу, він побачив, що всі інші теж були в шапках! Він так втішився... і перший раз від шести місяців усміхнувся. Мені очі наповнились сльозами, бачачи усмішку мого сина після багатьох місяців болю і труднощів. Я тоді зрозуміла, що ніколи більше не зможу злегковажити простою усмішкою!

Увесь цей час, ми часто бували в церкві, часто молились на Вервиці. У моїх молитвах, я просила Бога про дві речі: перша - щоб хвороба у Майкла припинилась і ніколи не поверталась, друга - щоб Бог усім нам дав силу, якої нам потрібно щоб нести цей хрест. Це був дуже трудний час для всіх нас, але тут нашою розрадою стала наша доня Саманта, наш ангелик. Вона була видимо засмучена нездоров'ям братчика і завжди ставила Майкла і його потреби на першому місці. Їй було всього чотири роки, коли Майклові вперше поставлено діагноз. Нам не раз було трудно знайти потрібний час для обох дітей.

14 жовтня 1997 р. Майкл закінчив останній день хімотерапії. Ми переживали це по-різному тому, що Майкл тепер залишився на власних силах. Щоби була підстава надіятись, що лікування вдалося, йому треба було б залишитись вільним від рака на протязі двох років без жодних ліків. Тоді його вважали б вилікованим, але коли б хвороба повернулась, йому потрібна була б дальша хімотерапія і перещеплення кістяного мозку, щоб врятувати йому життя.

Наш кошмар відновився 6-ого січня 1998 р., лишень три місяці після закінчення першого циклу лікування, коли наші лікарі відкрили, що Майкла хвороба повернулась. Короткість часу, після якого хвороба наново завернулась, не віщувала нічого доброго. Це нас цілком приголомшило. Ми думали, що втратимо сина. Обоє ми почали сумніватись у Бога. Чому Він не вислуховує наших молитов? Ми ж ніколи не захитувались у вірі. Хіба ж цей одинадцятилітній хлопчина і наша родина не досить перетерпіли?

Негайно повторились для Майкла тяжкі лікування хімотерапією. Його треба було довести чим швидше до стану полегшення, заки можна було й думати про перещеплення мозку костей. Дальше, успішне перещеплення мусить мати відповідного донора. Рідню й інших членів родини перевіряється найперше, бо в них найбільш правдоподібно можна знайти високий ступінь подібності, потрібний для сполуки мозку костей. Саманта була розчарована, що вона не зможе допомогти братчикові. Почалися світові розшуки за донором. Ми були цілком розгублені. Контроль над подіями, виглядало, не в наших руках. Життя нашої дитини тепер залежало від сліпого припадку, що поки не за пізно, десь у світі знайдеться незнайома нам особа з необхідною характеристикою, відповідною Майклові.

Я день і ніч молилася про чудо. Майкл цілими ночами плакав від страшного болю, його тіло було зруйноване наслідками лікування радіацією. Серед можливих наслідків довшого лікування є неспроможність мати дітей. На додаток всього іншого, ми журилися що ця страшна хвороба могла б також позбавити Майклові радості приведення життя на світ, а для нас діждатися внуків. Ці думки хвилювали Майкла дуже. Ми далі разом молились, просячи чуда.

Маючи на думці бажання мого сина, мій чоловік став розшукувати за альтернативами. Серед цих розшуків, він запізнався з Анжелою. Вона сама два роки раніше пройшла перещеплення кістяного мозку. Вона розказала нам про д-ра Михайла і Олену Рожелюків і як вони молились над нею, прикладаючи медалик Пречистої Діви з Гарабандалу, який носить Її поцілунок. Після того, як над нею молились, "Анжі" одержала прекрасний дар оздоровлення. Вона дораджувала нам піти у середу вечером на оздоровну Службу Божу до Української катедри св. Йосафата в Торонто.

Однаке, у день наступної оздоровної Служби Божої, Майкл мав знову зголоситися до лікарні на наступний цикл лікування хімотерапією. Ми були дуже розчаровані, бо дуже хотіли спробувати цього нового, опертого на вірі, виходу, замість ослаблюючого циклу радіації і слабості, крізь який ми вже пройшли. Мій чоловік звернувся до мене і сказав: "Виглядає, що нам не суджено іти на Службу Божу цього вечора". Прийшовши до лікарні, Майкл мусив перейти серію аналізів крові, які вказали б чи рівень крові в нього є достатньо високий, щоби можна було починати хімотерапію. З валізками в руках, ми

очікували вислідів. Увійшла медсестра, кажучи, - "Дуже добра вістка. Кімната для Майкла готова, але мусимо зачекати на вислід його аналізів, щоб можна було його прийняти" Вона запевнила нас, що висліди будуть добрі. Годину пізніше, медсестра повернулась із дивним виглядом на обличчі. Я швидко запитала, що трапилось. Вона вияснила, що кров Майкла була за слаба, щоби починати хімотерапію. Мій чоловік сказав: "Це дивне. В цій стадії його лікування, рівень його крові повинен бути добрим". Я сказала: "Ні, це не дивне, бо Хтось хоче, щоб ми були присутніми на оздоровній Службі Божій сьогодні!"

Ми приїхали до церкви о 7:00 -ій год. вечора. Після Служби Божої, Анжі познайомила нас з Оленою Рожельюк. Коли Олена почала молитись над Майклом зі своїм медаликом, я почала плакати. Після молитви, вона казала нам піти до сповіді й тоді повернутись на Службу Богу в неділю, коли єпископ Даниляк також помолиться над Майклом. Ми зробили, як було нам сказано. Наступного дня, в четвер, ми всі пішли до сповіді . У п'ятницю ми відвідали д-ра Михайла в його дентистичному бюро, де він також молився над Майклом, прикладаючи свій медальйон. Тоді в неділю ми повернулись до катедри св. Йосафата на святі Службу Богу. Після Служби Божої, єпископ Даниляк молився над Майклом також. Це зробило на нас дуже велике враження. Тоді єпископ сказав: "Він буде гаразд".

Я хотіла вірити, але не бачила ніякої зміни в Майкла, бо лейкемія є внутрішньою хворобою. Це не було так, наче б він був калікою, а тоді став знову ходити. Мені потрібний був якийсь конкретний доказ, що наше довге випробування закінчилось. Отож я просила Бога, щоб Майклове волосся почало відростати. Отож, за декілька днів Майклове волосся стало наново відростати. Я остовпіла. Я потелефонувала до лікарні, щоб розпитати, чи Майклове волосся повинно рости. Мені сказано було: "Щойно по шести місяцях після закінчення хімотерапії".

Тоді я вже була певна, що наші молитви були вислухані. Майкл був оздоровлений від лейкемії і вже більше не потребував ні хімотерапії, ні перещеплення мозку костей! Ми припинили всяке лікування! Очевидно, що лікарі думали, що ми збожеволіли.

Вже понад рік відколи мав місце останній наворот хвороби, а Майкла здоров'я ще даліше знамените! Наш лікар ніколи не зустрічав нікого, що у подібній стадії лікування як Майкл, почувався б так добре без хімотерапії. Бог є постійним учасником нашого щоденного життя. Наші діти обоє здорові. Ми відчуваємо себе неймовірно щасливими і знаємо, що ми були на правду благословенні. Ми знаємо що нам треба вірити і довіряти Божому плянові для нашого життя. **Чудеса на правду здійснюються!** Доказом цього є Майкл.

Боже Благослови!

Н.Т.

Онтаріо, Канада

28-го березня, 1999 р.

Переклала з англійського оригіналу Надія Головата

Доповнення з 20-го липня, 2000 р.: Майкл ще надаліше цілком здоровий. Найновіші медичні перевірки не виявили в ньому ніяких познач лейкемії.